

Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ

Έγκαταταλείπω
τήν κρεβατοκάμαρα
τῆς βαρώνης Von-Staf
καί διατρέχω μέ τήν κατακίτρινη
Maserati μου
τίς συνοικίες πού γέμισε μέ τά μαυσωλεῖα
τῶν ξανθῶν ἐραστῶν τῆς
τά ES-ES δικαιώνονται
ἡ ψυχὴ μου ἀναριγᾶ μαζί μέ τή σημαία
τῶν πεσόντων πεζοναυτῶν
στούς ἄμμους τῆς Ἴβοζίμα
οἱ ἔσχατοι ESSO-νται πρῶτοι
ἡ ἀγαπημένη μου παπαγαλίζει
τά μπλέ χρώματα τῆς ψυχῆς μου
σ' ἓνα ἐγκλωβισμένο οὐρανό
ἀπό τεράστια σύννεφα

κλείνομαι στή γκαρσονιέρα μου
στή δεκάτη ἑνάτη
πάροδο
μιᾶς πολυσύχναστης λεωφόρου
—Off Broadway—
καί αὐτοκτονῶ στόν νιαγάρα
τοῦ μπιντέ μου
κάτω ἀπό ἐγχρωμες φυσαλίδες

(Φεβρουάριος 1973)

